

LAIMINGOS PABAIGOS PAŽADAS

susan
mallery

saldžios
ŠNEKOS

 svajonių knygos

Knygute.lt

Susan Mallery

SALDŽIOS ŠNEKOS

Trilogija

"TRYS SESERYS"

Pirma knyga

Versta iš: Susan Mallery, Sweet Talk, Harlequin Books, 2008

© Susan Macias Redmond, 2008

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Živilė Aleksienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2012

ISBN 978-609-406-590-3

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

1

Klerė Keis prišoko prie telefono, tikėdamasi išgirsti piktą vadybininkės balsą – net ir su ja kalbėtis būtų daug maloniau nei rūšiuoti stirtą skalbinių, sumestų viduryje kambario.

– Klausau.

– Sveika, Klere. Čia Džesė.

Ne vadybininkė – Klerė lengviau atsikvėpė.

– Kokia dar Džesė?

– Tavo sesuo.

Klerė metė į šalį palaidinę ir susmuko ant sofos.

– Džese? Ar čia tikrai tu? – susijaudinusi paklausė.

– Aha. Staigmena.

Staigmena – ne tas žodis. Klerė jau daug metų nematė jaunėlės sesers. Nuo tėvo laidotuvių. Klerė norėjo bendrauti su šeima, tačiau išgirdo, kad yra nepageidaujama, jos niekas nelaukia ir nelauks. Įspūdžiui sustiprinti buvo pasakyta, kad Džesė ir Klerės sesuo dvynė Nikolė neištiestų jai pagalbos rankos, net jeigu partrenktų autobusas.

Klerei, priblokštai ir kamuojamai prisimini-
mų, užgniaužė kvapą. Pasijuto lyg pervažiuota
ir palikta vidury kelio. Džesė ir Nikolė buvo jos
šeima. Kaip seserys galėjo taip tą atstumti,
taip paniekinti?

Nežinodama, kaip pasielgti, ji paliko gimtąjį
miestą ir daugiau ten nė kojos nekėlė. Išstisus
septynerius metus.

- Taigi, - apsimestinai linksmai čiulbėjo Dže-
sė - Kaip gyveni?

Klerė atlošė galvą ir apsidairė po netvarkin-
gą būstą. Krūva nešvarių skalbinių, prie forte-
pijono numestas atviras krepšys su pluoštu
neperskaitytos korespondencijos, o vadybinin-
kė buvo pasirengusi jai gyvai nudirti kailį, jei
nepadarysi, kas liepta.

- Puikiai, - pamelavo ji. - O kaip jūs?

- Pasakiškai, tik Nikolei dabar nelabai gerai.

Klerė tvirčiau suspaudė telefono ragelį.

- Kas Nikolei?

- Nieko... Kol kas. Jai operuos tulžį. Nenor-
mali padėtis ar kažkokios kitos bėdos, tiksliai
neprisimenu. Šiaip ar taip, jos negali operuoti
tuo būdu, kai lieka tik mažas randelis. Lapa...
kažkaip panašiai.

- Tai laparoskopija, - išsiblaškiusi sumurmėjo

Klerė žvelgdama į laikrodį. Po pusvalandžio jai prasideda seminaras.

- Teisingai. Jie ruošiasi ją pjaustyti kaip arbūzą, todėl pailgės sveikimo laikas. Reikės laikytis specialios dietos ir visa kita. Aš mielai ją slaugyčiau, tačiau šiuo metu negaliu. Viskas... ne taip paprasta. Mes su Nikole pasitarėme, gal tu galėtum grįžti namo ir ja pasirūpinti. Ji būtų labai dėkinga.

„Namo“, - pagalvojo Klerė. Ji gali grįžti namo. Į namus, kuriuos vargiai beprisiminė, bet apie kuriuos nuolat svajojo.

- Maniau, judvi su Nikole manęs nekenčiate, - sušnibždėjo ji norėdama tuo tikėti, bet ir baimindamasi.

- Mes tada buvome prislėgtos ir sutrikusios, tai tik emocijos. Paskui dažnai kalbėdavome, jog reikia susisiekti su tavimi. Nikolė norėjo pati tau paskambinti, bet dabar nelabai kaip jaučiasi, be to, bijo, kad atsisakysi. Dabar jos nėra su manimi.

Klerė atsistojo.

- Aš niekada neatsisakyčiau. Aišku, kad grįšiu. Iš tikrųjų to noriu. Judvi esate mano šeima.

- Puiku. Kada galėsi?

Klerė apžvelgė netvarką, tapusią jos gyve-

nimo būdu, pagalvojo apie piktus agentės Lizos skambučius. Dar ketino nueiti į seminarą, o savaitės pabaigoje turėjo skaityti kelias paskaitas.

- Rytoj, - ryžtingai tarė. - Aš parvyksiu rytoj.

- Nušauk mane, - baigusi šluostyti virtuvinę spintelę išpoškino Nikolė Keis. - Tikiuosi, Vajatai, tu turi ginklą. Nušauk. Aš parašysiu raštelį, kad tai padarei ne savo noru.

- Labai apgailestauju. Mano namuose nėra jokių ginklų.

„Kaip ir mano“, - niūriai pagalvojo Nikolė ir sviedė pašluostę į kriauklę.

- Tos sumautos operacijos blogesniu laiku paskirti negalėjo, - suburbėjo ji. - Sako, galiu tikėtis į darbą sugrįžti tik po šešių savaitių. Šešių. Kepykla juk negali veikti pati viena, niekieno neprižiūrima. Tik nedirsk sakyti, kad galiu paprašyti Džesės pagalbos, Vajatai.

Vyro, su kuriuo ketino skirtis, netikras brolis Vajatas iškėlė rankas aukštyn.

- Prisiekiu, neištarsiu nė žodžio.

Ji tikėjo juo. Ne todėl, jog būtų maniusi, kad jį išgąsdino - Vajatas suprato: jeigu ją kamuoja tulžies skausmai, tai labiausiai - dėl sesers Džesės išdavystės.

- Negaliu pakešti. Tiesiog bjauru, kad mano kūnas taip mane išduoda. Kuo aš nusikaltau? Vajatas atstūmė kėdę nuo stalo.

- Sėskis. Grauzdamasi nieko nepakeisi.

- Iš kur gali žinoti?

- Spėju.

Nikolė pliumptelėjo ant kėdės, nes tai buvo geresnė išėitis nei ginčytis. Kartais ji stebėdavosi, kad išvis dar turi jėgų kam nors prieštauti.

- Kažin ar ko nepamiršau? Rodos, viską padariau. Tu juk turėsi omenyje, kad aš kurį laiką negalėsiu rūpintis Eime.

Eimė buvo Vajato aštuonmetė dukra. Nikolė prižiūrėdavo ją kelias popietes per savaitę. Vajatas palinko į priekį ir uždengė delnu jos mažutę plaštaką.

- Nurimk, tu nieko nepamiršai. Aš kas antrą dieną užbėgsiu į kepyklą. Ten dirba geri, tau ištikimi žmonės, jie myli ir gerbia tave. Viskas bus gerai. Po kelių dienų būsi namie ir galėsi ramiai sveikti.

Nikolė suprato, kad Vajatas turi omenyje ne tik operaciją, bet ir jos vyrą, su kuriuo ruošėsi skirtis.

Nenorėdama galvoti apie tą šunsnukį Dru ji

įsispitrino į Vajato ranką ant savosios. Jo rankos didelės – bauginančios, kietos, su nuospaudomis. Šis žmogus žino, ką reiškia darbas. Yra doras, linksmas, puikiai atrodo. Nikolė pažvelgė į jo tamsias akis.

– Kodėl aš ne tave įsimylėjau?

Jis nusišypsojo.

– Ir aš ne tave, vaikeli.

Jie vienas kitam puikiai tiko... trūko tik potraukio, suvedančio vyrą ir moterį.

– Mums reikėjo labiau pasistengti, – sumurmėjo Nikolė. – Pabandyti kartu miegoti.

– Pagalvok apie tai minutę ir pasakyk – ar tokia mintis tave užveda?

– Nežinau.

Atvirai kalbant, mintis apie seksą su Vajatu jai nekėlė jokių emocijų, jis buvo labiau kaip brolis. Jo brolis Dru dabar ją panašiai veikė, bet anksčiau juodu būdami drauge kibirkščiuodavo ir net užsiliepsnodavo.

Ji šiek tiek atsitraukė ir nužvelgė Vajatą.

– Užteks apie mane. Tau reikia dar kartą vesti.

Jis siektelėjo puodelio kavos.

– Ačiū, apsieisiu.

- Eimei reikia mamos.
- Nėra jau taip blogai.
- Aplink daugybė puikių moterų.
- Be savęs, paminėk nors vieną.

Nikolė minutėlę mąstė, pagaliau atsiduso.

- Gal kitą kartą grįšime prie šios temos?

Klerė atskrido į Sea Tac oro uostą ankstyvą popietę ir buvo patenkinta, kad ryžosi tuojau pat leistis kelionėn. Ji netgi iš anksto išsinuomojo automobilį. Kitą kartą būtų sėdusi į taksį, bet dabar turėjo važiuoti į ligoninę, paskui į kepyklą. Ir Nikolė galėjo turėti kokių nors pavedimų. Šiaip ar taip, ratai po ranka visada praverčia.

Pasiėmusi iš bagažo skyriaus du didelius lagaminus Klerė nuvilko juos link eskalatoriaus. Takas iki automobilių stovėjimo aikštelės buvo ilgas, o lagaminai nelengvi. Sunkiai alsuodama šiaip taip ji pasiekė elevatorių, kuriuo reikėjo nusileisti iki mašinų nuomos punkto. Nusigavusi iki „Hertz“ įmonės biuro jau gailėjosi, kad apsiliko ilgą vilnonį apsiaustą. Prakaitas varvėjo per nugarą, kažmyro megztinis lipo prie kūno.

Stovint eilėje krūtinę maudė iš jaudulio, kad po tiek metų vėl atskrido į gimtąjį miestą nusi-

teikusi suartėti su seserimis. Joms pasitaikė dar viena proga. Ji į tai nenumos ranka.

Darbuotoja parodė jai prieti prie langelio. Sunkiai vilkdama lagaminus Klerė prisiartino.

- Labas. Aš užsisakiau automobilį.

- Pavardė?

- Klerė Keis.

Ji išsitraukė vairuotojo pažymėjimą ir platini-
nę kredito kortelę. Moteris atidžiai patikrino
jos vairuotojo pažymėjimą.

- Turite draudimą ar norite dabar įsigyti?

- Įsigysiu dabar.

Tai buvo lengviau negu stengtis išaiškinti,
kad ji neturi ir niekada neturėjo nuosavo au-
tomobilio. Pažymėjimą turėjo nuo aštuonioli-
kos metų, kai visiems buvo privaloma lankyti
užsiėmimus ir laikyti egzaminą.

- Jokių nuobaudų neturite, avarijų nepadarė-
te? - pasiteiravo darbuotoja.

- Nė vienos.

Klerė nusišypsojo pagalvojusi, kad norint
gauti nuobaudą ar padaryti avariją reikia vai-
ruoti, o ji tai darė gal kokius du kartus per
pastaruosius dešimt metų.

Užpildžiusi keletą įvairių dokumentų blankų
Klerė atgavo vairuotojo pažymėjimą ir kortelę.

- 68 numeris. Tai malibu¹. Jūs prašėte vidutinio didumo. Galiu duoti ir didesnį, jeigu norite.
- Kieno numeris 68? - sumirksėjo Klerė.
- Jūsų automobilio stovėjimo vietas. Raktelius rasite viduje.
- Dėkui. Ne, didesnio nereikia.
- Gal norite žemėlapio?
- Labai praverstų, ačiū.

[sikišusi žemėlapį į rankinę Klerė išsitempė lagaminus lauk. Pamatė eilėmis sustatytus automobilius, kurių stovėjimo vietas buvo aiškiai pažymėtos. Prie 68 numerio stovėjo sidabrinis malibu. Automobilis buvo keturių durų ir atrodė didžiulis. Klerė nurijo seiles. Ar tikrai ketina vairuoti? Nusprendė šį klausimą apsvarstyti vėliau. Pirmiausia reikia kažkaip išsibrukti iš aikštelės...

Pirmas iššūkis - kaip nors sukišti lagaminus į bagažinę. Nežinojo, kaip ją atidaryti - nebuvo nei mygtukų, nei rankenos. Ji pastukseno, paspaudinėjo antvožą, bet Klerė subliūško bagažinė nejudėjo iš vietos. Tada numojusi ranka

¹ „Chevrolet Malibu“ - vidutinės klasės automobilis, gaminamas koncerno „General Motors“. (Čia ir toliau - vert. past.)

įgrūdo lagaminus ant užpakalinės sėdynės.

Dar kelias minutes užtruko, kol sureguliuo vairuotojo sėdynę, kad kojomis pasiektų pedalus. Įkišusi raktelį į spynelę pasuko. Variklis iškart sučiaudėjo. Klerė rūpestingai pataisė veidrodėlius pagal save ir giliai įkvėpė. Jau buvo beveik pasiruošusi važiuoti.

Tada įjungė GPS navigacijos aparatą, kuris ją pasveikino prancūziškai. Klerė nustebusi spoksojo į prietaisą. Kas čia dabar? Paspaudė dar kelis mygtukus, tačiau niekas nepasikeitė. „Na, – pamanė, – aš moku prancūziškai, bet ne taip gerai, kad būtų kokios naudos važiuojant. Ir be užsienio kalbos į valias painiavos.“ Ji spaudinėjo mygtukus, kol persukusi daniškus ir japoniškus balbatavimus pagaliau išgirdo malonų moterišką balsą, kalbantį gražia anglų kalba.

Baigusi skaityti instrukciją Klerė surinko kepyklos adresą. Pamiršo paklausti Džesės, kurioje ligoninėje Nikolę operuos, todėl protingiausia pradėti nuo kepyklos. Galiausiai drąsindama save ryžosi pajudėti iš vietos.

Ėmė spausti krūtinę. Ji stengėsi nekreipti dėmesio į dilgčiojimus, kurie iš nugaros persimetė į visą kūną. „Ne dabar, tik ne dabar, kai reikia susikaupti ir vairuoti“, – išsigando Klerė.

Ji užsimerkė, giliai įkvėpė ir stengėsi įsivaizduoti seserį, gulinčią ligoninės lovoje ir desperatiškai šaukiančią pagalbos. „Aš privalau būti ten, su Nikole“, – kartojo mintyse.

Kai panika šiek tiek aprimo, Kelė atsimerkė ir ryžosi leistis į kelionę. Poreikis rėkti ir lėkti, kur akys veda, pamažu nuslopo.

Aikštelės teritorija buvo tamsi ir uždara. Laimei, eilėje priešais automobilių nebuvo ir ji turėjo daugiau vietos apsisukti. Susikaupusi, labai išlėto Klerė pradėjo važiuoti. Koja pripygo stabdžių pedalą, mašina sutrūkčiojo, atleidus išsilygino ir vėl pradėjo riedėti. Šiaip ne taip, colis po colio, per penkiolika minučių ji pagaliau ištrūko iš automobilių aikštelės ir išvažiavo į kelią, vedantį iš oro uosto miesto link.

„Už penkių šimtų pėdų sukti į dešinę. I-5 yra dešinėje“, – pasigirdo komanda iš GPS aparato, tarsi kalbantysis žinotų, kad ji yra nemokša vairuotoja ir visai nesusigaudo, kur važiuoti.

– Kas tas I-5? – burbtelėjo Klerė, tada iškart pamatė kelio ženklą su užrašu „I-5 greitkelis“ ir suspiegė. – Aš negaliu važiuoti į greitkelį, – pareiškė. – Man reikia paprastų gatvių!

Pasigirdo balsas: „Laikykitės dešinės....“